

بررسی تاثیر استفاده توام از فضای باز و بسته مدارس برای ارتقاء آموزش در مقاطع

ابتدایی

مریم کاظم زاده، ژیلارضاخانی^{*۱}
^۲

۱- کارشناس ارشد معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران جنوب maryam.kazemzadeh^{۶۶}@gmail.com

۲- عضو هیئت علمی دانشگاه آزاد ابهر مامور به تدریس در واحد تهران غرب، rezakhani.zh@wtiau.ac.ir

چکیده

در نظام نوین آموزش و پرورش به تمام بخش‌های یک مرکز آموزشی برای یادگیری نیازمندیم. همانطور که فضاهای بسته یک مدرسه با طراحی مناسب می‌تواند از پتانسیل یادگیری بالایی برخوردار باشد فضاهای باز و حیاط مدارس نیز دارای ارزش ویژه‌ای برای آموزش کودکان هستند. بنابراین یادگیری تنها در کلاس درس اتفاق نمی‌افتد بلکه حیاط‌های مدارس نیز کلاس‌های درس خارج ساختمان هستند که می‌توانند توسط بچه‌ها کاوش شوند. بنابراین طراحی درست این فضاها در مدارس و ایجاد سیالیت بین آن‌ها نه تنها به ارتقاء کیفیت آموزش کمک شایانی می‌کند بلکه موجبات رشد مثبت رفتارهای اجتماعی برای آینده کودکان را نیز فراهم می‌کند. برای رسیدن به این مهم لازم است آموزش و پرورش نیز تغییراتی در سیستم آموزشی خود ایجاد کند. معلمان و مربیان باید آزادی عمل زیادی به کودکان دهند و از طرفی به صورت نامحسوس و غیر مستقیم بر آن‌ها نظارت داشته باشند. این امور مستلزم آموزش به مربیان می‌باشد. لذا در این پژوهش با هدف استفاده حداکثری از ویژگی‌های هر دو فضای باز و بسته و ارتباط دائمی و مستقیم این دو فضا، در ابتدا به بررسی و تحلیل کلید واژه‌ها پرداخته شد. تا با روشن کردن این حوزه‌ها، ارتباط و نفوذ هر کدام در دیگری مشخص شود. سپس از طریق نتایج به دست آمده، ایده‌هایی برای عملی کردن این رویکرد لحاظ شده است. ایجاد کلاس‌های درس در فضای باز، شفافیت فضایی بالا، انعطاف‌پذیری و پلان آزاد از جمله اقداماتی است که در رسیدن به این اهداف موثر خواهد بود.

کلمات کلیدی: فضای باز و بسته، تلفیق فضایی، آموزش، کودک، دبستان